

«Mamet és un cronista del seu temps i m'interessa molt on posa la mirada»

L'obra de David Mamet intenta donar resposta a una pregunta que sempre és d'actualitat. I l'actor José Sacristán (Madrid, 1937) porta la resposta als escenaris com a protagonista de *Muñeca de Porcelana*, sens dubte un dels grans títols de la temporada. Mamet va escriure l'obra pensant en l'actor Al Pacino per interpretar el paper principal. Ara Sacristán interpreta la versió traduïda. Considerat entre els 25 millors actors mundials del moment, José Sacristán passarà el divendres 20 d'octubre per l'Espai Ter de Torroella de Montgrí, i l'endemà pel Teatre de Roses. L'actor madrileny retorna als escenaris amb aquest drama de Mamet que Al Pacino va encarnar a *China Doll*, i que ja ha impactat els espectadors dels principals teatres de l'Estat espanyol.

Considerat entre els 25 millors actors mundials del moment, José Sacristán passarà el divendres 20 d'octubre per l'Espai Ter de Torroella de Montgrí, i l'endemà pel Teatre de Roses. L'actor madrileny retorna als escenaris amb aquest drama de Mamet que Al Pacino va encarnar a *China Doll*, i que ja ha impactat els espectadors dels principals teatres de l'Estat espanyol.

El seu personatge a *Nina de porcellana*, de Mamet, descendeix de les clavagueres del poder. Com construeix aquest declivi?

Sí, jo sabia que el meu col·lega Al Pacino ho havia passat malament al principi amb *China Doll* [obra original estrenada a Broadway] i que va haver de retardar un mes l'estrena perquè, efectivament, és una obra que cal afrontar, encara que només sigui des d'un punt de vista tècnic o mecànic, amb totes les seguretats. El meu personatge a *Muñeca de porcelana* és un exercici no impossible de salvar, però té les seves dificultats. Portem més d'un any fent la funció i això ja està controlat. No hi ha cap risc.

Què el va atraure del projecte?

Mamet és un autor que m'interessa molt, perquè és un cronista del seu temps i m'interessa on posa la mirada com a testimoni d'un temps com el que estem vivint ara i des de fa bastants anys. M'agrada el seu punt de vista. Després, aquesta obra em va semblar un exercici formidable que, a hores d'ara de la meua carrera, hauria estat una ximpleria descurar. I el fet de treballar amb gent jove, com Juan Carlos Rubio en la direcció, Bernabé Rico en l'adaptació i Javier Godino com a company, és la suma d'elements que va fer aquest projecte molt, molt atractiu. Vaja, que dir que no hauria estat un error garrafal.

Aquesta és el seu debut al davant d'un text de Mamet? El discurs connecta amb el públic?

Aquesta és la primera vegada, però també em van oferir un altre text en una ocasió anterior, que no revelaré, perquè no vaig tenir ocasió per desenvolupar-lo, per compromisos ja establerts. Crec que són diverses coses les que connecten el públic amb Mamet. En primer lloc, la seva mirada, sense intenció d'adoctrinar ningú, molt lúcida i molt crítica, amb aquest toc de mala llet sobre el que està passant al seu voltant. Després, l'acció de l'obra transcorre als Estats Units, però és perfecta i desgraciadament transportable a qualsevol altra latitud com la nostra, per exemple. El text de Muñeca de porcelana representa l'exercici impune del poder en els seus diferents aspectes: l'econòmic, el polític i el moral; en una clau dramàtica molt àgil, molt amena i sense intenció d'adoctrinar. I finalment, crec que Juan Carlos ha fet una proposta de dramaturgia molt interessant. La veritat és que estem molt contents amb la resposta que estem rebent del públic des que vam estrenar a Sevilla, fa ja dos anys.

En quina tradició teatral inscriu a Mamet?

Crec que Mamet s'inclou entre els hereus de grans figures nord-americanes del teatre, com Arthur Miller, Clifford Odets o Eugene O'Neill, entre altres, que, al marge de ser dramaturgs enormes, són gent amb una mirada molt lúcida i crítica sobre el seu temps.

Li queda algun altre autor contemporani que voldria esborrar de la seva llista?

La llista seria interminable, però no tinc un particular interès per cap en concret, perquè sempre estic obert al que vingui. No obstant això, sí que ara n'hi ha un en cartera per a l'any que ve i, encara que no puc revelar més dades, sí diré que es tracta d'un altre gran autor nord-americà.

Com defineix el moment que viu avui el teatre a Espanya?

Doncs aquesta qüestió requereix d'una conversa molt llarga, però aquí estem sobrevivint, sempre sobrevivint! Ara ens han llevat la llosa miserable de l'IVA, però des que jo vaig començar en això i, amb les notícies que tinc d'èpoques anteriors, en el teatre sempre ha existit la dificultat, la inseguretat, el tirar del carro permanentment. Però seguim sobrevivint i crec que això ha possibilitat una renovació clara de gent jove amb un talent i un coratge enormes. Jo celebro poder treballar amb gent jove.

Diria que són majors les dificultats que afronta el teatre davant del cinema?

Jo no m'atreuria a assenyalar aquestes diferències; crec que el vilipendi, com l'aplaudiment, en general, afecta per igual totes les disciplines artístiques. Tal vegada el cinema, en tenir més difusió, perquè d'una pel·lícula es poden fer milers de còpies, mentre que del teatre només una, té possiblement més fronts oberts, però aquestes qüestions són d'una índole complexa. En qualsevol cas, el cinema i el teatre són dos grans supervivents.

Amb més de 60 anys de trajectòria a les seves esquena, es considera també un supervivent?

Sempre. Com deia el meu amic i mestre Fernando Fernán Gómez: anem durant. Sobretot, em considero un privilegiat i un afortunat, perquè la veritat és que puc triar la meua feina, fins i tot avui, i seria un miserable si em queixés o digués alguna cosa contrària a la celebració del punt en què em trobo professionalment. I en la meua memòria afectiva guardo amb afecte tots els personatges que he fet dins dels diferents àmbits en els quals he treballat.

Precisament, una de les seves últimes aparicions en cinema va ser a Les Fúries, de Miguel del Arco, un encreuament entre cinema i teatre...

Les Fúries és una pel·lícula que té una gran influència de tragèdia grega i de drama domèstic, però l'estructura que té i el llenguatge és el d'una pel·lícula, que és, d'altra banda, formidable. Sens dubte, un altre projecte al qual estic agraït.

També acaba d'estrenar la ficció espanyola Tiempos de Guerra a Antena 3, com es veu en televisió?

Per sort, sempre m'he mogut entre el cinema, el teatre i la televisió encara que, quant a aquesta última, realment no he fet molta televisió, però les vegades que m'he llançat amb papers principals les coses han anat bastant bé. Des de Gatos en el tejado o Este es mi barrio hasta Velvet i, ahora, Tiempos de guerra. La veritat és que són productes televisius molt dignes i ben fets, i estic molt content d'ells.

I alguna disciplina per esborrar de la seva llista?

Doncs ja he fet cinema, teatre, televisió, musicals, sarsuela... Només em queda fer circ, però potser soc una mica gran per aquestes aventures (riu).

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/cultura/2017/10/03/directe-aturada-general-3-octubre/870972.html?utm_source=rss